
**בבית הדין האזורי לעבודה
בתל אביב**

בעניין

ע"י ב"כ עוה"ד אהרון גולדנברג
מ.ד.ג. שומרון עינב 44857
טל. 09- 8826501 פקס. 050- 5249396
דוא"ל : orec-din@zahav.net.il

התובעת

נ ג ד

הנתבעים

מהות התביעה : דמי הבראה, דמי חגים, פיצויי פיטורין והלנתם, תמורת הודעה מוקדמת, השלמת שכר עבודה והלנתה, פדיון חופשה שנתית

סכום התביעה : 26,103 ₪.

1. הנתבעים הינם בעלי העסק המכונה "*****" (להלן: "**העסק**"). הנתבעים העסיקו את התובעת כשכירה בעסק מיום 1.1.04 עד ליום 4.5.08 (להלן: "**תקופת העבודה**").
2. בשלהי תקופת העבודה הנתבעים הרעו מאוד את תנאי העסקת התובעת וצמצמו דרסטית את היקף העסקתה. התובעת פנתה לנתבעים לברור נסיבות הרעת תנאי עבודתה. אולם הנתבעים סרבו להעסיקה בהיקף עבודתה כפי שהיה וניתקו מיידית את יחסי העבודה בין הצדדים.
3. התובעת הודיעה לנתבעים על פה, וחזרה והודיעה להם במכתב מיום 11.5.08 (להלן: "**המכתב**") כי היא מוכנה לחזור לעבודה בהיקף המלא של עבודתה. כמו כן התובעת הודיעה לנתבעים שאם אינם מוכנים להעסיקה במתכונת העבודה לפני שצומצמה הרי למעשה הם פיטרו את התובעת הן בהודעתם המפורשת שניתקה את יחסי העבודה. ואם יטען על ידם שהתובעת התפטרה (דבר המוכחש) וביה"ד הנכבד יקבע כך- התובעת תטען כי הרעת תנאי העבודה מהווה נסיבה שהתובעת לא היתה מוכנה לה ולכן יש לראות את דינה כפיטורין. רצ"ב המכתב מסומן **כנספת א'**.
4. בנוסף, התובעת הודיעה לנתבעים הן על פה והן במכתב שהיא מוכנה להמשיך ולעבוד בתקופת ההודעה המוקדמת. התובעת דרשה מהנתבעים התייחסות מפורשת ובכתב להודעתה זו. התובעת כתבה לנתבעים כי העדר תגובה מצדם- יהווה ראיה לכך שהנתבעים מוותרים על עבודת התובעת בתקופת ההודעה המוקדמת – על כל המשתמע מכך כחוק. הנתבעים שתקו ולא הגיבו למכתב.
5. לא רק אלו, התובעת דרשה מהנתבעים במכתב אישור בכתב בדבר תחילתם וסיומם של יחסי העבודה. אולם הנתבעים לא הגיבו ולא שלחו אישור זה.
6. התובעת דרשה מהנתבעים במכתב לשלם את כל המגיע לה כחוק בגין תקופת עבודתה. אולם כמפורט להלן, הנתבעים נותרו חייבים לתובעת כספים.
7. על כן התובעת עותרת לסעדי בית הדין הנכבד כדלקמן :

דמי הבראה

8. בחודש 12/07 הנתבעים שילמו לתובעת דמי הבראה בגין שנת העבודה שלפני האחרונה. הנתבעים לא שילמו לתובעת דמי הבראה בגין שנת העבודה האחרונה. בשנת העבודה האחרונה התובעת עבדה 1329 שעות עבודה שהם 60% משרה.

9. על כן דמי הבראה המגיעים לתובעת הינם 7 ימים $318 \times X$ ש"ח ליום $0.6 \times X$ חלקיות המשרה = 1336 ש"ח.

דמי חגים

10. לתובעת מגיע 9 ימי עבודה עבור ימי חג. הנתבעים שילמו לתובעת דמי חגים לפי הפירוט כדלקמן: שנת 2007: משכורת 8/07 18 שעות $20 \times X = 360$ ש"ח. משכורת 5/07 $20 \times X = 120$ משכורת 4/07 $360 = 20 \times X$ 18. בשנת 2006: משכורת 10/06 $20 \times X = 120$ משכורת 6/06 $19.28 \times X = 96.4$. בשנת 2005: משכורת 10/05 $18 \times X = 324$ משכורת 6/05 $18 \times X = 108$ סה"כ 1488 ש"ח.

11. התובעת עבדה 6 שעות ביום עבודה. שכר שעה ממוצע בשנות עבודתה היה 19 ש"ח לשעה. על כן בתקופת העבודה, שהיא ארבעה שנים וארבעה חודשים, הגיע לתובעת בגין דמי חגים: $4.33 \times X \times 9 = 19 \times X = 4443$ ש"ח. בניכוי סך 1488 אשר הנתבעים שילמו לתובעת מגיע לתובעת סך 2955 ש"ח.

פיצויי פיטורין

12. התובעת עבדה כמוכרת בעסק שהיה דוכן תכשיטים פעם עבדה בדוכן בקניון ב***** ופעם בדוכן בקניון ב*****.

13. התובעת עבדה במסירות רבה. לדוגמא, ב- 12/07 התובעת חזרה לעבודה לאחר אזכרה של אבי התובעת ז"ל, כדי לסגור את הדוכן.

14. נתבע 2 היה מתקשר אפילו באמצע היום: "תבואי לנתניה, חסר לי עובדת" והתובעת היתה באה.

15. הישגי התובעת ותפוקתה בעבודה היו יפים והנתבעים היו מרוצים. נתבע 2 אף כתב "תודה רבה" "מקום ראשון במכירות חודש יוני" וכיוצא באלה מחמאות בתלושי המשכורת של התובעת.

16. בשנת העבודה השנייה ובשנת העבודה השלישית התובעת עבדה 6 ימים בשבוע. אולם החל מ- 4/08, ללא סיבה, הנתבעים החלו להרע את תנאי עבודת התובעת. נתבע 2 אמר לתובעת: "תשבי בבית אקרא לך מתי שאני רוצה". ובמקום עבודה בימים ראשון עד שישי (כולל) – הנתבעים החלו להעסיק את התובעת יום או יומיים בשבוע! בתחילה חשבה התובעת כי מדובר באירוע זמני אולם ככל שנקפו הימים התובעת חשה שתנאי עבודתה הורעו משמעותית והיא ביקשה מנתבע 2 פגישה כדי לדבר על כך. נתבע 2 ענה לתובעת מאוד לא יפה וביקש שהתובעת תחזיר לו את מפתח הדוכן. התובעת החזירה לנתבע 2 את מפתח הדוכן.

17. התובעת עמדה על קיום הפגישה וביום 4.5.08 התקיימה הפגישה המיוחלת התובעת ביקשה לחזור להיקף העסקתה כפי שהיה בעבר. אולם נתבע 2 אמר לתובעת: "תלכי הביתה, תעשי מה שאת רוצה". התובעת שאלה את נתבע 2: "אני רוצה לדעת במפורש, אתה מחזיר אותי לעבודה?" נתבע 2: "לא, תעשי מה שאת רוצה, לא חייב לך שום דבר, לא חייב לך משהו".

18. התובעת תיטען כי נסיבות סיום יחסי העבודה מעלים ברורות כי פוטרה מעבודתה וכי מגיעים לה פיצויי פיטורין. יתירה מזו, גם לו ייקבע כי התובעת התפטרה הרי התובעת תיטען כי הקטנת היקף העסקתה היווה הרעה משמעותית בתנאי עבודתה ודין הדבר כהתפטרות.

19. כאמור לעיל, התובעת עבדה בשנים עשר החודשים האחרונים 1329 שעות על כן שכר החודשי הממוצע לפי 20 ש"ח לשעה היה 2215 ש"ח.

20. על כן מגיע לתובעת 9622 ₪ בגין פיצויי פיטורין. רצ"ב תחשיב המסומן כנספת ב' לתביעה.

21. עד היום הנתבעים לא שילמו לתובעת פיצויי פיטורין. על כן בית הדין הכבד מתבקש לחייב את הנתבעים לשלם לתובעת את פיצויי הפיטורין בתוספת הלנת פיצויי פיטורין מיום פיטורי התובעת 4.5.08 ועד לפרעונם המלא או פיצויי פיטורין בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

תמורת הודעה מוקדמת

22. תקופה העבודה היתה מעל 4 שנים.

23. כמפורט לעיל, התובעת הודיעה לנתבעים הן על פה והן במכתב שהיא מוכנה להמשיך ולעבוד בתקופת ההודעה המוקדמת. התובעת דרשה מהנתבעים התייחסות מפורשת ובכתב להודעתה זו. התובעת כתבה לנתבעים כי העדר תגובה מצדם- יהווה ראייה לכך שהנתבעים מוותרים על עבודת התובעת בתקופת ההודעה המוקדמת – על כל המשתמע מכך כחוק. הנתבעים שתקו ולא הגיבו למכתב.

24. על כן מגיע לתובעת תמורת הודעה מוקדמת כחוק.

25. כאמור לעיל, התובעת עבדה בשנים עשר החודשים האחרונים 1329 שעות על כן שכר החודשי הממוצע לפי 20 ₪ לשעה היה 2215 ₪.

26. על כן מגיע לתובעת תמורת הודעה מוקדמת בסך 2215 ₪.

פדיון חופשה שנתית

27. בחודש 2/08 התובעת יצאה ל- 4.5 ימי חופשה שנתית מתוך ימי חופשה שנתית המגיעים לה עוד משנת העבודה הראשונה. בחודש 4/08 התובעת יצאה ל- 4.5 ימי חופשה שנתית נוספים מתוך ימי החופשה השנתית המגיעים לה עוד משנת העבודה הראשונה. התובעת לא ניצלה את יתרת ימי החופשה השנתית המגיעים לה כחוק.

28. הנתבעים שילמו לתובעת פדיון חופשה שנתית כדלקמן: במשכורת 4/08 720 ₪. במשכורת 2/08 720 ₪. במשכורת 1/08 840 ₪. סה"כ 2280 ₪ מתוך יתרת ימי החופשה השנתית המגיעים לתובעת משנת העבודה הראשונה והשנייה.

29. לתובעת מגיע 12 ימי חופשה שנתית בגין כל אחת מארבעת שנות העבודה ושליש מ- 14 ימי חופשה שנתית בגין שליש שנת העבודה החמישית. סה"כ 52.67 ימי חופשה שנתית. התובעת ניצלה 9 ימי חופשה שנתית על כן מגיע לתובעת 43.67 ימי חופשה שנתית.

30. התובעת עבדה 6 שעות ביום עבודה לפי שכר של 20 ₪ לשעה. על כן פדיון ימי החופשה השנתית הוא $43.67 \times 6 \times 20 = 5240$ ₪. בניכוי סך 2280 ₪ אשר הנתבעים שילמו על חשבון פדיון ימי החופשה בשנתיים הראשונות, על כן מגיע לתובעת בגין פדיון יתרת ימי החופשה שנתית שלא נוצלו סך של 2960 ₪

השלמת שכר עבודה

31. הנתבעים דרשו מהתובעת להגיע 15-20 דקות לפני פתיחת הדוכן ולסיים את העבודה 15-20 דקות לאחר סגירת הדוכן. אולם שילמו לתובעת רק את שעות עבודתה בעת שהדוכן היה פתוח! ובכך שילמו למעשה רק חלק משכר העבודה אשר הגיע לתובעת. התובעת תובעת את מלוא שכר העבודה לפי מלוא שעות עבודתה. התובעת נהגה כאמור בתחילת היום ניקתה את הדוכן וסדרה את הסחורה. ובסוף היום ניקתה את הדוכן, ספרה את הקופה ודיווחה לנתבעים על הפדיון, וכן וארזה את הסחורה. לא צריך להיות ספק שמגיע לתובע שכר גם בגין עבודה זו ולא רק שכר בגין שעות המכירה לקהל.

32. שעות עבודת התובעת עת היה הדוכן פתוח לקהל היו בימים ראשון עד חמישי מ- 15:30 עד 21:00 וביום ו' מ- 09:00 עד 14:30. אולם שעות העבודה בפועל היו בימים ראשון עד חמישי 15:15 עד 21:15 וביום שישי מ- 08:45 עד 14:45. סה"כ בפועל שש שעות עבודה ביום אולם הנתבעים חישבו את שכר התובעת לפי 5.5 שעות עבודה ביום. כלומר מגיע לתובעת השלמת שכר עבודה בשיעור של 5 דקות לכל שעת עבודה שעבדה עבורם.

33. סך שעות עבודת התובעת לפי תלושי המשכורת היה 4209 שעות X 0.833 שעות (5 דקות) X 20 = 7015 ₪.

34. על מגיע לתובעת 7015 ₪ בגין השלמת משכורות בתוספת פיצויי הלנת שכר עד לפירעונם המלא או בתוספת רבית והפרשי הצמדה כחוק.

סוף דבר

35. לבית דין נכבד זה הסמכות המקומית לדון בתביעה שכן חלק מהעבודה התובעת עבדה בקניון ב*****. כמו כן כמובן שלבית הדין הנכבד הסמכות העניינית לדון בתביעה שכן מהות התביעה היא ענייני עבודה.

36. על כן כבוד בית הדין מתבקש לזמן את הנתבעים לדין ולחייב את הנתבעים ביחד ולחוד לשלם לתובעת את הסכומים הבאים:

א. בגין דמי הבראה סך של 1336 ₪.

ב. בגין דמי חגים סך של 2955 ₪.

ג. בגין פיצויי פיטורין 9622 ₪. כן מבוקש לחייב הנתבעים בפיצויי הלנת פיצויי פיטורים.

ד. בגין תמורת הודעה מוקדמת סך של 2215 ₪.

ה. בגין השלמת שכר עבודה סך של 7015 ₪ ובתוספת פיצויי הלנת שכר עבודה זה.

ו. בגין פדיון חופשה שנתית סך של 2960 ₪.

ז. סה"כ 26,103 ₪.

כל אלו בתוספת הלנת פיצויי פיטורין ו/או בתוספת הלנת שכר ו/או בתוספת ריבית והפרשי הצמדה כחוק עד ליום הפירעון.

כמו כן מתבקש בית הדין הנכבד לחייב את הנתבעים ביחד ולחוד לשלם לתובעת הוצאות משפט בתוספת שכ"ט עו"ד ומע"מ ובתוספת ריבית והפרשי הצמדה עד ליום הפירעון.